

NNS

Niet Naar School

Roelof Speelman

NNS

Voorwoord

Het is de droom van veel kinderen. Niet langer verplicht naar school. Helaas is dit niet mogelijk, alle kinderen moeten naar school, en dat is maar goed ook. Anders zouden kinderen niks leren en zou de economie instorten. Het zou een catastrofe worden. Hoewel?

In dit fantasieverhaal gaan we kijken wat er gebeurt wanneer kinderen niet naar school gaan.
Heel veel (lees)plezier.

Roelof Speelman

“Vreemd, ik ben toegevoegd aan een nieuwe groep. Een geheime groep; ‘NNS’.”

Rob kijkt op zijn facebook account. Dat doet hij meerdere malen per dag, of eigenlijk, de hele dag door. Hierdoor weet hij wat er in de wereld gebeurt, maar vooral waar zijn vrienden mee bezig zijn.

Op school mag de telefoon natuurlijk niet aan, maar zo nu en dan lukt het toch om stiekem even te kijken, zoals nu, tijdens rekenen. Iedereen is hard aan het werk, de juf is ook bezig.

Rob kijkt wie er allemaal nog meer lid zijn, hij is de eerste, samen met Roan. Dan moet Roan hem hebben toegevoegd. Wat zou hij met deze groep willen? Wat betekent NNS?

Rob doet zijn telefoon in zijn vak, net op tijd. Juf Gina kijkt spiedend de klas in om te kijken of iedereen bezig is met de opdracht. Sommen met haakjes, ze zijn vrij eenvoudig. Alleen goed kijken wat je eerst uitrekent en wat later.

Jeroen laat zijn potlood op de grond vallen, het potlood rolt naar de tafel van Sanne. Jeroen gaat uitgebreid staan en loopt naar de tafel van Sanne. Hij bukt om zijn potlood te pakken en raakt daarbij ‘per ongeluk’ Sannes been aan. Sanne kijkt Jeroen boos aan, Jeroen haalt zijn schouders op en gaat weer zitten.

“Jeroen, ga jij ook aan het werk?” vraagt juf vriendelijk.

Juf Gina is een aardige juf, ze is bijna nooit boos en wanneer je wel iets stoms uithaalt dan is ze altijd bereid om opnieuw te beginnen.

Rob is bijna klaar met de sommen. Wanneer hij klaar is laat hij zijn werk nog even voor zich liggen en kijkt nog eens op zijn telefoon.

Roan heeft iets in de groep geplaatst; ‘vanavond acht uur online vergadering’.

Ja, het zal wel, zij zijn de enigen in de groep. Rob is benieuwd wat het doel is van deze groep, vast één of andere flauwe grap, een groep zoals velen.

Uit school vandaan loopt Rob met Jeroen mee richting huis. Jeroen woont samen met zijn moeder in de flat aan de andere kant van de brug. Om bij school te komen loopt hij langs Robs huis.

“Ga jij nog iets doen vanmiddag?” vraagt Jeroen.

“Nee, ik denk het niet. Een beetje minecraft spelen of zo, maar verder niets bijzonders. Het is ook veel te koud om buiten te spelen. Jij dan?” vraagt Rob.

“Nee, ik ook niet. Ik denk hetzelfde. Misschien ga ik nog even met mijn broertjes spelen.”

“Ken jij Roan?” vraagt Rob?

“Je bedoelt die van de Parkschool?”

“Ja, die.”

“Ja, wat is daar mee?”

“Hij heeft mijn toegevoegd aan een geheime groep op facebook.”

“Oh,” zegt Jeroen. “Wat voor groep is dat dan?”

“Dat weet ik niet,” antwoord Rob. “Er staat alleen bij ‘NNS’ .

“Wat betekent dat?” vraagt Jeroen.

“Dat weet ik ook niet.”

“Oh”

Rob is intussen thuis, Jeroen loopt verder.

“Tot morgen.”

“Ja, doe.”

Rob belt aan en zijn moeder doet open.

“Hoe was het vandaag op school?” vraagt ze.

“Saai,” antwoord Rob, het gebruikelijke antwoord.

Er staat ranja klaar en een bakje met pepernoten. Rob gaat erbij zitten en zet de tv aan.

Phineas en Pherb zijn er op, dat is altijd leuk. Deze gasten maken de gekste dingen. Dat lijkt Rob ook wel wat, de hele dag nieuwe, leuke dingen uitvinden. Maar dit kan alleen in fantasie filmpjes.

Rob zit nu in groep acht, na de zomervakantie gaat hij naar het voortgezet onderwijs. Waarschijnlijk HAVO. VWO zou wel kunnen, maar dan moet hij beter zijn best doen, en daar heeft hij geen zin in.

Hij heeft sowieso een hekel aan school. De hele dag saaie dingen leren bevalt hem niet, helemaal niet.

Het liefst zou hij de hele dag met zijn vader of met vrienden dingen willen maken of doen. Lekker de natuur in, hutten bouwen, of gewoon zwerven door Nederland met een rugtas en tent.

Daar is het nu te koud voor, maar anders zou hij dit het liefst willen. Het vervelende is dat bijna niemand anders dit leuk vindt, vandaar dat hij meestal maar wat in voor de tv zit, of met zijn telefoon zit te spelen.

Wanneer Robs vader thuis is gaan ze eten. Het is vreemd stil tijdens het eten. Sinds dit schooljaar is Rob's oudere broer op kamers gaan wonen. Zijn ouders waren het er niet mee eens, maar hij is achttien en mag dus zelf weten wat hij doet. Hij is verhuisd naar Amsterdam waar hij een kleine kamer deelt met een goede vriend van hem.

Rob is jaloers op zijn broer, hij wilde dat hij zelf baas was. Dan ging hij stoppen met school en iets leuks doen. Natuurlijk werken om geld te verdienen, maar vooral veel leuke dingen doen. Misschien wel zwerven door Europa of Amerika, of in een blokhut gaan wonen zoals oom Ben.

Robs vader vertelt iets over zijn werk bij de beton fabriek. Hij moet de hele dag maten controleren en wanneer iets niet klopt moet hij dit melden. Rob is wel eens mee geweest naar de fabriek tijdens een open dag. Het lijkt hem helemaal niks, de hele dag buiten rond lopen met een meetlint. Maar je moet iets doen om geld te verdienen zegt zijn vader.

Robs moeder maakt iedere ochtend schoon bij oude mensen in het bejaardenhuis vlakbij. Je kunt er gemakkelijk lopend naar toe. Zij beleeft meer dan zijn vader, ze ontmoet mensen en praat met hen. Soms vertellen die oude mensen nog wel leuke dingen over vroeger. Heel soms gaat zijn moeder de oude mensen bezoeken in haar vrije tijd. Rob is wel eens mee geweest.

Na het eten gaat Rob naar zijn eigen kamer. Hij surft wat op het internet, kijkt een paar filmpjes en luistert naar muziek.

Om acht uur precies licht het balkje van facebook op. Hij heeft een melding. Rob opent facebook en klikt op de melding. Het is een melding van Roan, hij wil chatten.

Roan: "Heb je de nieuwe groep gezien?"

Rob: "Ja, wat wil je hiermee, en wat betekent NNS?"

Roan: "NNS betekent: 'Niet Naar School'. Ik wil niet meer naar school, nooit meer."

Rob: "Maar wat wil je dan?"

Roan: "Iets heel anders, een andere school waar je mag doen wat je wilt."

Rob: "Maar dan is het toch geen school meer?"

Roan: "Dat klopt, maar dat betekent niet dat je niks leert."

Rob: "Ik snap je niet."

Roan: "Mijn opa en oma hebben een zorgboerderij. Hier komen kinderen die niet kunnen leren en niet naar school gaan. Maar ze leren volgens mijn opa en oma best wel veel. Ze leren omgaan met dieren, eten verbouwen, koken, en nog veel meer."

Rob: "En?"

Roan: "Nou, dat wil ik ook. Gewoon dingen in de praktijk leren, niet iedere dag hetzelfde stomme werk op school. Jij niet dan? Ik dacht dat jij ook een hekel aan school had."

Rob: "Ja, dat klopt. Maar wil je dan gewoon spijbelen en dan naar je opa en oma gaan? Dat kan toch niet?"

Roan: "Eigenlijk niet, daarom wil ik een geheime club oprichten. Wanneer er veel mensen aan mee doen, kunnen we gaan demonstreren, dan gaan mensen naar ons luisteren en kunnen we uitleggen wat we willen."

Rob: "Denk je echt dat dat gaat werken?"

Roan: "Ja, volgens mijn opa moeten er gewoon heel veel mensen mee doen, dan maken we een vuist en zullen ze wel moeten luisteren."

Rob: "Dus je opa doet ook mee? Waarom heb je hem dan niet toegevoegd aan de groep?"

Roan: “Omdat hij geen internet heeft, hij houdt niet van dat moderne gedoe.”

Rob: “Hij heeft een boerderij toch? Wat wil je dan precies bereiken? Dat kinderen kunnen kiezen of ze naar een school gaan of dat ze leren op een boerderij?”

Roan: “Inderdaad, jij begrijpt het. Daarom heb ik je ook gevraagd om mee te doen. Je bent slim en je hebt een hekel aan school. De meeste slimme kinderen die ik ken, vinden school juist leuk.”

Rob: “Oké, ik snap het. Maar wat wil je nu doen dan?”

Roan: “We moeten eerst heel veel mensen vinden die hetzelfde denken, en dan gaan we acties beginnen. Ik heb intussen vier mensen, maar omdat jij dichtbij woont wil ik met jou beginnen. Mijn opa en oma en mijn ouders zijn voor. Zij melden me nu wel eens ziek wanneer ik niet naar school wil. Maar dan moet ik wel verplicht mijn opa helpen op de boerderij.”

Rob: “Echt waar? Dat zouden mijn ouders nooit doen. Ze zijn boos op mijn broer Paul omdat hij is gaan werken terwijl hij goed kan leren.”

Roan: “Misschien wil hij ook wel mee doen, wil je hem vragen?”

Rob: “Ja hoor, geen probleem.”

Roan: “Heb je zaterdag tijd om bij mij te komen? Ik moet je iets laten zien, het is echt supergeheim en superspannend.”

Rob: “Ja hoor, geen probleem. Wat is het?”

Roan: “Dat zie je zaterdag wel. Je moet oude kleren aantrekken. En je vraagt je broer hè?”

Rob: “Ja, dat doe ik. Tot later.”

Roan: “Mzzl”

Rob doet zijn oude kleren aan, precies zoals Roan heeft gezegd. Hij moest zijn moeder wel vertellen waar hij heen ging, zij wil graag weten waar hij overdag is.

Na het ontbijt springt hij op zijn fiets en racet naar de stad. Zijn fiets parkeert hij in de fietsenstalling voor het café waar Roan woont. Hij voelt aan de deur, deze is open en hij loopt naar binnen. Er is niemand.

Rob loopt het café door naar achteren in de hoop dat hier ergens een trap naar boven is. Roan woont met zijn ouders boven het café, zijn vader is de eigenaar. Hij doet de deur naar de keuken open en zoekt naar een trap die naar boven gaat.

Voordat hij deze heeft gevonden hoort hij een stem: "Rob."

Rob kijkt om zich heen om te zien waar de stem vandaan komt. Hij ziet niks.

"Hallo," roept Rob.

"Hallo Rob," zegt de stem.

Rob loopt richting het geluid, het komt achter de een kleine deur vandaan. Daar komt het hoofd van Roan tevoorschijn.

"Schrok je?"

"Nee," zegt Rob, "maar ik wist niet waar de stem vandaan kwam. Wat is dit? Een kelder?"

"Ja, daar bewaart mijn vader de fusten bier, wijn en andere dingen. Het is er altijd lekker koel, kom maar eens naar beneden."

Rob loopt via de smalle trap naar beneden. Het is er inderdaad koel, het ruikt wat muffig. Het is een diepe kelder, Rob kan er met gemak rechtop in staan. Het plafond ziet er uit als dat van een oude kerk, er staan pilaren waar het plafond op rust. Aan het einde van de kelder ziet Rob een kleine deur.

"Waar gaat die deur naar toe?" vraagt Rob.

"Oh, dat is de deur naar buiten, hier werd vroeger de voorraad geleverd, maar nu is het allemaal dicht gemetseld. Maar kom hier eens kijken?"

Rob loopt achter Roan aan. Roan loopt naar de zijkant van de kelder en schuift een plaat multiplex aan de kant. Hij schijnt met zijn zaklamp in de ruimte die nu tevoorschijn is gekomen. Er zit een klein gat, net groot genoeg om doorheen te kruipen.

“Wat zit daar achter?” vraagt Rob.

“Dat weet ik dus niet,” zegt Roan. “Ik durfde niet zo goed te ver er in te kruipen, en mijn vader past er niet in.”

Dat kan Rob zich goed voorstellen, die heeft nogal een buikje.

“Wat wil je doen dan? Wil je er nu in kruipen?”

“Ja, als jij tenminste durft.”

Natuurlijk durft Rob, en al zou hij niet durven, dan zou hij dit nooit willen toegeven.

Het is stil in de kelder, er is geen enge muziek zoals in films. Het is gewoon doodstil, je hoort geen enkel geluid van buiten.

“Heb je ook een zaklamp voor mij?” vraagt Rob.

“Yep, alsjeblieft.”

Roan reikt Rob een kleine led zaklamp aan, hij geeft verbazingwekkend veel licht.

“Ga jij voorop?” vraagt Rob. “Dan kom ik gelijk achter je aan.”

“Dat is goed.”

Roan bukt zich en kruipt het gat in.

“Zie je iets?” vraagt Rob.

“Helemaal niks, het is donker voor me. Maar zo ver als nu was ik er al in geweest. Straks krijg je een bocht, tot zover ben ik geweest. Je kunt alleen niet keren omdat het te nauw is.”

Rob slikt, het is inderdaad wel erg smal. Toch bukt hij zich en kruipt achter Roan aan.

“Nu zijn we bij de bocht. Ben je achter mij?”

“Ja, ik ben gelijk achter je, ik kan je schoenen aanraken. Heb je gezien dat dit gewoon een soort van buis is? Boven, beneden en aan de zijkanten zitten stenen.”

“Ja, ik weet het,” reageert Roan.

“Waar zou dit voor gebruikt zijn?”

“Ik heb geen idee, en ik weet ook niet waar het naar toe gaat.

Daarom is het ook zo spannend.”

“Ja, ik ben ook heel benieuwd,” zegt Rob.

Langzaam kruipen ze achter elkaar aan. Dan stop Roan plotseling, Rob kruipt bijna tegen hem aan.

“Waarom stop je?”

“De gang stopt hier, hij komt uit in een grotere gang. Je moet hier naar beneden stappen.”

Rob begrijpt niet precies wat Roan bedoeld, maar wanneer Roan verdwijnt en hij een meter verder kruipt, ziet hij wat Roan bedoeld. Deze buis komt uit in een soort van kleine grot. Zo iets als waar hij met zijn ouders de afgelopen zomer in is geweest in Valkenburg, maar dan kleiner. De zijkanten zijn, net als de buis waar ze uit komen, opgebouwd met stenen. Ook het plafond bestaat uit stenen, alleen de vloer lijkt uit klei te bestaan. Hier en daar staat een plasje water. Wanneer Rob verder kijkt ziet hij dat er op sommige plaatsen stenen uit het plafond naar beneden zijn gevallen.

Rob kijkt Roan aan.

“Zouden er mensen zijn die weten dat dit bestaat?”

“Ik heb er nog nooit van gehoord,” zegt Roan. “Misschien dat mijn vader iets weet? In ieder geval komen hier volgens mij nooit mensen.”

Rob kijkt nog eens rond. Ze moeten de uitgang van de buis niet kwijt raken. Hij pakt een paar stenen en zet deze op elkaar neer bij de ingang van de buis.

“Waarom doe je dat?” vraagt Roan.

“Zo kunnen we de buis sneller terug vinden.”

“Oh, dat is inderdaad handig. Wanneer je het niet weet zie je het niet. Zouden er nog meer van deze buizen uitkomen in deze grot?”

“Daar komen we zo achter. Welke kant zullen we op gaan?” vraagt Rob.

“Volgens mij kunnen we het beste naar rechts gaan, dan gaan we richting de markt denk ik.”

Ze kunnen net naast elkaar lopen, hier en daar zitten scheuren in de muur, het zand komt tussen de stenen door en heeft dan een hoopje gemaakt op de vloer. Overal hangen grote spinnenwebben met dode, witte spinnen er in. Na een flink eind lopen stopt de gang. Voor zich

zien ze een grote, houten deur. Hij hangt scheef in de scharnieren.
Roan kijkt Rob aan.

“Gewoon open doen?”

“Ja, dat lijkt mij wel, wat wil je anders?”

Roan antwoordt niet, hij trekt hard aan de deur. Hij gaat niet open.

“Zal ik helpen?” vraagt Rob. Hij komt er bij staan en samen trekken ze uit alle macht aan de deur.

“Het gaat niet,” zegt Roan.

“We hebben een koevoet of zo nodig, dan kunnen we hem los wrikken. Zou hij op slot zitten denk je?”

Roan schijnt met zijn zaklamp op de deur. Er zit wel een sleutelgat in.

“Dat zou best eens kunnen, er kan een sleutel in. Maar wat zou er achter zitten? Waar zouden we nu ongeveer zijn?”

Rob haalt zijn schouders op.

“Ergens tussen het café en het kasteel? Of misschien al onder het kasteel.”

Ze trekken nog eens met zijn tweeën aan het handvat van de deur, maar er komt geen beweging in. Het lijkt een zware, massieve deur.

“Zullen we maar weer terug gaan? Dan kunnen we kijken waar de andere kant uit komt,” stelt Roan voor.

“Oké,” reageert Rob.

Ze lopen door de gang terug. Ze komen langs de stenen die Rob heeft opgestapeld en lopen door. Hier zijn meerdere plaatsen waar stenen los zijn gekomen uit het plafond en de zijanten.

“We moeten oppassen dat we geen steen op ons hoofd krijgen,” zegt Rob.

“Denk je dat dat kan? Volgens mij valt dat wel wat mee zolang we nergens aanzitten. Misschien komt er één steen per jaar naar beneden.”

“Tja, dat kan natuurlijk ook. Maar we kunnen beter maar voorzichtig zijn.”

Langzaam lopen ze door de gang, zo nu en dan klimmend over een bult modder, dan weer door een plas. Totdat ze niet verder kunnen, de gang is volledig ingestort. Wortels van bomen steken door het plafond heen.

“Dat is jammer, we kunnen niet verder,” zegt Roan totaal overbodig. Rob kijkt naar de grond die voor hem ligt. De grond is zwarter dan hij ooit heeft gezien, en het stinkt. Tussen de stenen ziet hij iets ronds liggen, Rob pakt het op, het lijkt een muntje. Het is te smerig om te zien wat er op staat, hij stopt het in zijn broekzak.

Ze blijven nog even staan kijken en keren dan terug.

“Jammer dat we niet verder konden,” zegt Rob. “De volgende keer moeten we een schep en een koevoet meenemen. Dan kunnen we kijken wat er achter de deur zit. En misschien kunnen we een gat graven door de instorting heen.”

“Laten we eerst maar eens kijken of we de deur open krijgen. Ik ben erg benieuwd naar wat daar achter zit. Misschien komen we wel in de kelder van het kasteel uit.”

“Maar dan moet er in de kelder dus een deur zitten naar de gang, dan zouden meer mensen dat toch moeten weten?”

“Misschien weten de mensen van het kasteel dat ook wel,” zegt Roan. “Daar kunnen we alleen maar achter komen door er een keer naar toe te gaan. Ben jij wel eens in het kasteel geweest?”

“Ja, één keer ging ik daar koffie drinken met mijn vader, en een keer toen er zo’n middeleeuws feest was met allemaal verklede mensen die in tenten woonden en zo. Er werd toen ook geschoten met musketten en kanonnen. Ik ben toen in de kelder geweest, maar heb niet echt gelet op een dichte deur.”

“Misschien moeten we daar dan maar eens naar kijken. Denk je dat we in de kelder mogen kijken?”

“Dat denk ik wel,” antwoord Rob. “Mijn vader had er ook niks te zoeken maar liep gewoon door het hele kasteel. Beneden hebben ze de toiletten en aan de andere kant een wijnkelder geloof ik. En ook nog een bar.”

Intussen zijn ze bij de stapel stenen aan gekomen. Het is maar goed dat deze hier staan, anders waren ze de ingang zo voorbij gelopen.

“Heb jij nog opgelet of er nog meer van deze buiten uitkomen in de gang?” vraagt Roan.

“Nee, helemaal vergeten, jij?”

“Nee, ik ook niet. Daar moeten we de volgende keer ook op letten.”

Ze hijsen zich in de buis en kruipen langzaam terug naar de kelder. Eenmaal terug in de kelder gaan ze naast elkaar zitten.

“Waarom heb je mij gevraagd om mee te gaan?” vraagt Rob. “Wij kennen elkaar nauwelijks, was er niemand in je eigen klas of op jou school die je mee kon nemen?”

“Eigenlijk niet,” antwoord Roan. “Ik heb heel goed nagedacht, ik wilde iemand mee hebben die ik kon vertrouwen, iemand die slim is en die een hekel aan school heeft. Ik heb je een tijdje gevolgd op Facebook en ik zag dat je een brede interesse hebt. Ook in dingen als natuur, milieu, geschiedenis en zo. Jij begrijpt wat belangrijk is, vandaar dat ik jou heb gevraagd.

“Maar wat wil je dan allemaal gaan doen behalve door oude gangen lopen?”

“Ik wil school afschaffen en dan dingen gaan leren door te werken. Dat had ik je toch al verteld? Weet je wat ik echt graag wil? Dat iedereen zelf kan kiezen wat hij wil, of naar school, of leren door te werken.”

“Maar hoe wil je dat dan bereiken? Door te demonstreren?”

“Ik heb zo mijn plannen, maar dat vertel ik later nog wel. Ik ken mensen die niet naar school gaan, zij hebben vrijstelling van de leerplicht.”

“Hoeven zij dan helemaal niet naar school?”

“Dat klopt,” zegt Roan, “alleen is het vaak tijdelijk, tot er een oplossing is voor het probleem waar ze tegenaan lopen.”

“Hoe krijg je zo’n vrijstelling? Dat wil ik ook wel.”

“Precies, daar gaan we over brainstormen. Maar dat wil ik graag een keer in de groep doen, dan kan iedereen iets inbrengen. Hoe meer mensen meedenken hoe meer ideeën we krijgen.”

Roan neemt Rob mee naar boven, naar de woonkamer waar Rob zich voorstelt aan Roans vader en moeder. Het is gezellig in huis.

“En?” vraagt de vader van Rob, “hebben jullie nog iets ontdekt?”

“Jazeker,” begint Roan, “de gang die jij ook hebt gezien komt uit in een andere, grotere gang. Deze is ook gemetseld en komt uit bij een deur. De deur kregen we helaas niet open.”

De vader van Roan veert op.

“Meen je dat nou?”

“Jazeker, wat dacht jij dan?”

“Dan is het dus toch waar wat ze zeggen.”

“Wat zeggen?” vraagt Roan. Ook Rob brand van nieuwsgierigheid. Er is dus toch meer bekend over de gangen.

“Er gaat een hardnekkig gerucht dat er gangen moeten lopen van het oude kruitmagazijn naar het kasteel, en naar dit pand. Deze gangen moeten dan zeker zo’n 330 jaar oud zijn.”

Roan en Rob zijn er stil van. Zo oud? En hebben zij dat ontdekt?

“Maar waarom is er nooit eerder iemand door de buis gekropen in de kelder?” vraagt Rob.

“Er stond altijd een hele grote, zware voorraadkast voor de muur. Deze hebben we afgelopen zomer gesloopt omdat we hem niet gebruikten. Toen we hem sloopten zagen we dus dat gat.”

“Ja, en toen ben ik er dus een stukje in gekropen, maar ik vond het te klein en donker,” vult Roan aan.

“Moeten we dit niet aan iemand vertellen?” vraagt Rob. “Aan een archeoloog, en aan de krant.”

“Nee,” zeggen Roan en zijn vader tegelijk.

“Wij willen het graag voor ons zelf houden,” gaat Roans vader verder.

“Je weet niet wat er achter de deur zit. Misschien is er inderdaad een kleine onderaardse stad zoals in de boeken beschreven staat.

Je weet maar nooit waar we deze ruimte voor kunnen gebruiken. We leven in een vreemde tijd waar rechten plichten worden en waar de overheid steeds meer controle uitoefent. Dit is iets wat we voor ons zelf houden.”

Rob begrijpt het. Aan hem zal het niet liggen, hij kan zwijgen als het graf.

“De volgende keer nemen we een koevoet mee en een schep. Dan gaan we kijken wat achter de deur zit,” zegt Roan.

“Dat kan wel, maar dan moeten jullie wel heel voorzichtig zijn. Het is dat ik niet mee kan, anders was ik zelf mee gaan kijken en graven. Je weet niet hoe stevig het is na al die jaren.”

Roans vader heeft natuurlijk gelijk. Het is niet geheel ongevaarlijk.

“Ik moet aan de slag jongens, we gaan zo open.”

Hij loopt naar beneden, Rob en Roan lopen achter hem aan.

“Zullen we bij het kasteel gaan kijken?” vraagt Roan.

“Ja, goed idee. Misschien kunnen we wel aan de oude stenen zien of het dezelfde zijn als die van de gang.”

“Slim,” antwoord Roan. “En dan gaan we kijken of we in de kelder mogen kijken.”

Ze lopen over de markt naar het kasteel.

“Toch vind ik het vreemd dat de gangen niet eerder zijn ontdekt. Zo diep liggen ze toch niet? Nog maar kort geleden zijn ze hier bezig geweest met graafmachines en zo. Of zou de gang precies onder de huizen door lopen?”

Roan kijkt moeilijk. “Zullen we anders even terug lopen om te kijken hoe de gang ook alweer liep?”

“Dat is goed,” antwoord Rob.

Ze lopen weer terug naar Vancouver, het café waar Roan woont.

Roan gaat er voor staan.

“Wij denken helemaal verkeerd,” zegt hij. “We zijn toch aan de zijkant van de kelder het gat in gekropen? Dat is dus aan de zijkant van ons huis. Toen zijn we rechts gegaan, de gang in. Richting het station dus, helemaal niet richting het kasteel.”

“Je hebt gelijk. Ik was er zo vanuit gegaan dat de gang naar het kasteel zou lopen dat ik helemaal niet heb opgelet. Raar dat je richtingsgevoel je zo kan bedriegen,” zegt Rob.

“Maar waar zou deur dan ongeveer zitten? Hoever was het ongeveer tot de grote gang?”